

از آجیل شب عید سرخ‌ها تا یک وعده غذای آبی؛ اگر فوتبالیست نیستید لااقل ایرانی باشید/
خجالت بکشید و با گرسنگی مردم شوخی نکنید!

شناسه خبر: ۱۳۶۰۵۹ یکشنبه ۲۹ بهمن ۱۴۰۲ - ۰۷:۵۰

حرف‌های بازیکن استقلال بار دیگر حقیقت تلخ ضعف فرهنگی در فوتبال ما را عیان کرد؛ پی‌گیری حق و حقوقمان
با مایه گذاشتن از مردم و احساسات هوادار!

بعد از پیروزی استقلال مقابل صنعت نفت بازیکنان این تیم مقابل خبرنگاران قرار گرفته و از مشکلات و کمبودهای
اقتصادی صحبت و باشگاه را در این زمینه خطاب قرار دادند.

تا اینجا مسئله چیز عجیب و غریبی نبود. همه می‌دانند که مدیریت باشگاه استقلال و کادر فنی این تیم در حال جنگ

هستند و در جنگ هر دو طرف از تمام ابزارهای خود برای موفقیت استفاده می کنند. باشگاه از ابزار خود استفاده و مدیر رسانه‌ای را اخراج می کند و بازیکنان و کادر فنی هم تریبونی به عنوان مصاحبه بعد از بازی دارند که از آن بهره می گیرند.

اما نکته این جاست که وسط جنگ تا کجا می توانیم پیش برویم؟ در تمام دنیا قوانین جنگی وجود دارد و حتی در جنگ‌های جهانی هم کنوانسیون ژنو رعایت می شد! شما در جنگ با دشمن هم یک سری محدودیت‌ها دارید و نباید خط قرمزها را بشکنید. یکی از این خط قرمزها فرهنگ و آبروی ایران و ایرانی است که به هیچ بها و بهانه‌ای نباید خدشه دار شود، چه رسد برای پول! متأسفانه در فوتبال ما فقط باشگاه‌ها پیشوند فرهنگی دارند اما کوچک ترین کاری روی فرهنگ بازیکنان نمی شود. در این فوتبال روزی بازیکنان پرسپولیس گفتند «پول آجیل شب عید را نداریم» اما در همان تیم بازیکنی بود که گفت «ماشین ۱۰۰ میلیاردی دارم!» دم خروس و قسم حضرت عباس...

موضوع فقط استقلال و امید حامدی فر جوان نیست. به بهانه این اتفاق می خواهیم تیشه به ریشه یک مشکل اساسی بزنیم: در کشوری که ۸۰ درصد مردم با حقوق ماهیانه ۱۵ میلیون تومان و با دو شیفت کار خرج یک خانواده ۴ نفره و مستاجری را تامین می کنند و حتی اگر شب سر گرسنه زمین بگذارند، برای حفظ آبرو صورت خود را با سیلی سرخ می کنند چطور می شود که یک جوان بیست و چند ساله بدون داشتن هیچ کدام این مشکلات مالی با وجود دستمزد به قول خودش «یک میلیارد تومانی» غذا برای خوردن نداشته باشد؟

باز هم می گوئیم جنگ است و طرفین می خواهند یکدیگر را بزنند اما به چه قیمت؟ به قیمت آبرو و شرافت؟! کدام خانواده ایرانی را سراغ دارید که فرزندشان سر بی شام زمین بگذارد و به کمک او نروند؟ اصلاً بیایید با همان عدد و رقم کار کنیم، قرارداد یک میلیاردی برای یک سال می شود ماهی ۱۰۰ میلیون تومان، چطور یک آدم مجرد و تنها نمی تواند با این عدد زندگی کند؟!

در همین شهر انواع قیمت‌ها، انواع رستوران‌ها و انواع غذاها هستند. خیلی از ما هرگز پایمان را در رستوران‌های بالاتر از ونک نگذاشته ایم چون می دانیم جیبمان تحمل آن منوها را ندارد، پس چرا بازیکن استقلال چنین عقل معیشتی و قدرت کنترل هزینه هایش را ندارد؟!

بله طرف فقط یک فوتبالیست است و قرار نیست علامه دهر باشد اما ما از علوم و دانش حرف نمی زنیم، ما از یک تربیت حرف می زنیم که در تمام خانواده‌های ایرانی هست. تربیتی که می گوید اگر کار خوبی در حق کسی کردی آن را فریاد زن و اجر خود را زایل نکن! پس اگر شما برای کمک به استقلال در ابتدای فصل قراردادت را کم کردی چرا حالا دادش را

می‌زنی؟! اصلا منت سر چه کسی می‌گذارید؟ هوادار چه گناهی دارد جز این که به فوتبال و شماها دل بسته است؟ یک بازیکن حرفه‌ای که به استقلال رسیده سال‌ها قرارداد حرفه‌ای بسته و اگر نتوانسته پولش را ذخیره و پس‌انداز کند، چه ربطی به باشگاه استقلال و هوادارانش دارد؟ اصلا پول‌ها را چه کردی آقا؟!

این درست که بازیکنان قرارداد بسته و باید حق و حقوق خود را بگیرند اما کیست که نداند هیچ بازیکن ایرانی بیشتر از ۵ میلیارد تومان نمی‌ارزد! پس شما خود بهتر از هر کس می‌دانید از سود تخفیف داده‌اید، چرا منتش را سر مردم می‌گذارید؟

درست مثل ملی‌پوشانی که برای هر بازی کلی پاداش می‌گیرند اما منتش را سر مردم می‌گذارند که به خاطر آن‌ها دودیدیم و عرق ریختیم! در کشوری که مردمانی هستند که واقعا نان شب ندارند چطور می‌شود به این طرز مضحک با این حقیقت تلخ و معضل اجتماعی شوخی کرد؟!

و افسوس برای ما رسانه‌ها که به ذات کاری خود مجبوریم این حرف‌ها را منعکس کنیم و تاسف برای مسئولانی که هیچ رسیدگی برای این گونه امور ندارند و متوجه آن‌چه در ذهن جوان ایرانی و و تمام دنیا از ایران و ایرانی خراب می‌شود، نیستند.

در همین ارتباط: به عشق استقلال ۷، ۸ میلیارد از قرارداد کم کردم اما پول ندارم غذا بخرم!

انتهای پیام/